

EN LES COLUMNES DE *PRAVDA* ¹

Lev Trotski

publicat en maig de 1936

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de:
<http://www.ceip.org.ar/escritos/Libro4/ContextHelp.htm>

Als seus nous balanços de l'anomenat “controls de credencials partidàries”, *Pravda* està convençuda que la porga de rebotiga és superior a la porga oberta. Resulta que “molts dels enemics disfressats han pogut enganyar el comitè de porga i, inclusivament, colar-se amb complet èxit.” Açò significa, amb d'altres paraules, que molts dels sospitosos comptaven amb la simpatia de les seues organitzacions i que els comitès, elegits des de dalt, no trobaren pretext per a expulsar-los. Però en el control de rebotiga “l'estudi del personal partidari resultà molt més profund i multilateral que en les porgues” (*Pravda*, 22 de març). No ens estranyem; en aquest cas, la tasca fou realitzada per la GPU.

Pravda ens diu, de passada, que en una fàbrica de Txeliabinsk “hi ha 103 comunistes contra 318 expulsats en algun o un altre moment”. Amb d'altres paraules, el nombre d'expulsats triplica el d'aquells que romanen. La fàbrica de Txeliabinsk no és una excepció. Il·lustra perfectament la situació d'aquest malaurat “partit” governant!

Pravda denuncia el secretari del Comitè de Districte d'Uspensk, de la regió Azov-Mar Negre. “En les sessions del comitè de districte, les seues mocions (presenta diverses sobre cada problema) no troben objecció perquè no tolera les objeccions.” Que horrible! Que escandalosa violació de la democràcia! Saltikov escrigué una història de la ciutat de Glupov (la Ciutat dels Ximpls), on retratà els costums de l'autocràcia tsarista. L'article sobre el Comitè de Districte d'Uspensk sembla una sàtira involuntària al règim. El secretari d'Uspensk s'anomena Saut. Però si hom posés URSS en compte d'Uspensk i Stalin en compte de Saut, la resta de l'article podria ser igual.

Molotov ha aconseguit arreglar la seua situació. Tots saben que, des que declarà finalitzat el “tercer període”, Molotov estava quasi caigut en desgràcia. És cert que el seu nom apareixia entre els dels dirigents per dret diví, però no sempre. Solia aparèixer després de Kaganovitx i Voroshilov, moltes vegades sense inicials. En el ritual soviètic aquestes posseeixen una importància suprema. Cada vegada que una delegació visitava Molotov, només se li permetia rebre-la tenint a Rudzutak a la seua esquerra i a Txubar a la seua dreta. Molotov, per la seua banda, encara que cantava les lloes al Líder, només ho feia en dues o tres

ocasions al llarg de tot un discurs la qual cosa, en l'atmosfera del Kremlin, havia de semblar quasi una crida a l'enderrocament de Stalin. Però, amb ajuda de Déu, des de fins de l'any passat s'observa una notable milloria. Molotov ha arreglat la seua situació. En les darreres setmanes ha pronunciat una sèrie de panegírics sobre Stalin, tan bons que el propi Mikoian es posà verd d'enveja. Ara Molotov s'ha fet creditor a les seues inicials. Figura en segon lloc amb el títol, “entranyable camarada d'armes”.

D'un gran mal en surt un gran bé. Però hem de reconèixer que no li resultà fàcil. Molotov, al capdavant, coneix Stalin des de fa massa temps com per a ubicar-lo en el mateix pla que Lenin, com ho féu en el seu denigrant discurs davant dels delegats de la Geòrgia Soviètica. Però, al capdavant, no ens correspon preocupar-nos per la dignitat humana de Molotov. Tenim altres preocupacions.

En el programa escolar de Krementxug, a iniciativa d'un propagandista anomenat Poteliako, es realitzà una discussió sobre la “possibilitat de construir el comunisme en un sol país”, durant la qual el tal Poteliako “presentà arguments trotskistes”. Malgrat les protestes de diversos comunistes (i evidentment del corresponsal de *Pravda*) “Poteliako roman en el seu lloc i continua dictant classes”

No obstant, després de la nota del corresponsal de *Pravda*, podem pensar amb fonament que Poteliako no sols ha perdut el seu lloc de professor, sinó que ha rebut tota la inspiració necessària del conegut teòric Iagoda.

Novoseletski, guanyador del premi al “millor periodista” en l'Institut Comunista del Periodisme d'Ucraïna, en ocupar el seu nou lloc publicà un “article trotskista contrarevolucionari”. Fou expulsat del partit (i arrestat, clar està). Aquest episodi és un clar testimoni del ressorgiment de l'audàcia de l'Oposició. Ho comprovem amb satisfacció.

Pravda explica la necessitat de mantenir la vigilància respecte dels “trotskistes”, i pinta una imatge que paga la pena reproduir: “l'enemic de classe en l'agonia del seu llit de mort (semblaria que hi ha agonies que no són de llit de mort), es nega a rendir-se. Recorre a tota sort de trampes i ardis bruts, sobretot quan es relaxa la vigilància.” Veiem, doncs, que l'enemic de classe no era de témer quan defensava els seus privilegis amb les armes a la mà i en la plenitud de les seues forces. No! És més de témer ara, “en l'agonia del seu llit de mort”. En una ocasió semblant, La seua Sereníssima Excel·lència el príncep Potemkin li digué al plumífer Fonvizin: “Millor si et mors ara, Denis, mai escriuràs res millor.”

El 30 de desembre de 1935 *Pravda* informà amb indignació que els revolucionaris són torturats en les presons iugoslaves. *Pravda* s'oblida d'informar que els revolucionaris iugoslaus també són torturats en les presons de Stalin.

D'una conversació amb un dignatari soviètic (no de Pravda [La Veritat] però, no obstant, és veritat):

Per què l'adula vostè tan desvergonyidament?

Quina altra cosa es pot fer? Li agrada tant!

---

¹ “En les columnes de *Pravda*.”, *New Militant*, 16 de maig de 1936.